

tiet kan følge mål og intentioner – kommer det dertil, at der overhovedet ikke vil blive forhandlet med det parti, lægger det unægtelig et voldsomt bånd på én ved førstebehandlingen. Jeg vil da håbe, at det ikke forholder sig sådan, men at man har haft andre grunde til at vælge den forligsprocedure, man valgte.

At det har taget lidt tid at komme frem med budskabet og få det spredt ud, ligger helt i tråd med det, som Folketingets formand gjorde opmærksom på i et interview for nylig, og som andre også har gjort opmærksom på: Der skal nogen tid til, når vi kommer med omfattende lovgivning. Vi har netop modtaget et brev, dateret den 11. april 1997, fra hr. Poul-Henrik Pedersen, der er borgmester i Nykøbing F. Han har været sammen med de øvrige 13 borgmestre på Lolland-Falster, og de har nu fundet ud af – man kan sige, det er noget sent – hvilke voldsomme problemer det vil give for området. De har bedt os så mindeligt om at tænke os grundigt om, og det er noget, vi må gøre i det fortsatte udvalgsarbejde, hvor vi i hvert fald skal fortsætte med at dyrke de ting. Det er ærgerligt, at kommunerne skal føle sig taget sådan ved næsen på grund af det hastværk, der har været. Det viser, at vi skal gøre os virkelig umage for at få alle til at være med, for hvis man ikke ude lokalt bakker miljøløsninger op, kommer vi ingen vegne. Det med at hive en sæk ned over hovedet på folk giver nemlig ikke det største klarsyn, så jeg håber, vi kan få pyntet på proceduren mellem anden og tredje behandling.

Så kommer vi så til selve talgrundlaget for de beslutninger, der bliver truffet, og her har vi altså set modstridende tal fra Det Skæve Danmark og fra ministeren. Jeg vil ikke gøre mig til ekspert på området, så jeg kan ikke gennemskue, hvad der er det rigtige; men jeg kan se af de tal, vi har fået, at det ser ud til, at nogle landkommuner bliver ramt umådelig hårdt, og det vil modvirke al snak om at gøre noget for landdistrikterne. Det vil få folk til at flygte fra landdistrikterne. Hvis man vil sælge et hus, hvor man ved, at der kommer til at ligge en regning på ganske mange tusind kroner, fordi kommunens folk skal kigge på ejendommen med passende mellemrum for at tilse et kommunalt anlæg – ja, så er det ikke noget, der gør det mere charmerende at bo i landdistrikterne. Her har vi altså nogle problemer.

Vi ved heller ikke i dag, om det er en regning på 2,2 mia. kr., vi skal udskrive, eller om den bliver på 2,5 mia. kr. eller endnu mere. Det ville

være lækkert, hvis vi havde et bedre talgrundlag på området. Jeg nævnte i min indledning, at det er meget vigtigt for os, at vi får nogle miljømæssige gevinster, og vi vil gerne bruge penge på miljøet, ingen tvivl om det. Men hvis vi får befolkningen til at bruge 2,2 mia. kr. – for nu at tage udgangspunkt i regeringens tal – vil vi gerne have nogle håndfaste resultater. Så vil vi også gerne være med til at diskutere det ude i befolkningen og sige: Jamen ved I, hvad I får for de penge? I får det her, I får det her, og I får det her. Men hvis vi skal se på, hvad regeringen mener, befolkningen får, kan jeg læse op fra lovforslagets bemærkninger, side 5:

»Det vurderes, at forslaget vil have positive miljømæssige konsekvenser. Det forventes således, at forslaget vil medføre en forbedret rensning i det åbne land, og en højere grad af opfyldelse af vandområdernes målsætninger. Det skyldes, at kommunerne får bedre muligheder for at påbyde en forbedret spildevandsrensning i det åbne land.«

Det er meget tyndt. Hvilken koncerndirektør kan gå til bestyrelsen og sige: Vi skal lige afholde nogle udgifter på 2,2 mia. kr., og det, vi får for de penge, er varm luft og vindfrikadeller. Det kan godt være, det hjælper. Jeg tror selv, det vil hjælpe, også selv om regeringen gennemfører det på den måde, den ønsker; men jeg tror bare slet ikke, resultatet vil stå mål med investeringen. Den tro har udvalgsarbejdet bestyret mig i, og det er jeg ked af. Jeg havde håbet, jeg var blevet overbevist om noget andet.

Flere af partierne har været meget optaget af problemerne med nedsivende grundvand på det seneste, og Det Konservative Folkeparti har også været optaget af dem og har sammen med Venstre fremlagt en 10-punkts-plan. Men nu er der lavet et skift i miljøpolitikken, som jeg ikke rigtig har set nogen argumenter for: Fra at være meget skeptisk over for nedsivning er man gået over til at sige, at nu er det det eneste rigtige. Det skift kommer samtidig med, at vi finder Roundup-rester og måske rester af andre stoffer i vores drikkevand – noget som foruroliger en del – og samtidig med, at folk taler om medicinrester.

Er det et meget stort problem? Ja, hvis nu medicinresterne kommer ud i et nedsivningsanlæg, hvor vi dag ud og dag ind koncentrerer den samme nedsivning i et lille område, kan det selvfølgelig godt være, at de bliver nedbrudt undervejs; men jeg kan slet ikke overskue konsekvenserne af det. Jeg synes heller ikke, vi har